

Retsudvalget eller i Europaudvalget. Jeg tror ikke, man kan finde, at der er en eneste diskussion, vi ikke har deltaget i.

Det, vi selvfølgelig bare vil undgå, er en situation, hvor papirerne bliver fremlagt til diskussion om torsdagen i Retsudvalget, der bliver givet mandat om fredagen i Europaudvalget, og i weekenden bliver tingene så besluttet på et møde, hvor justitsministeren deltager.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg har ikke fået forelagt det italienske forslag til stillingtagen. Jeg har altså ikke taget stilling til det. Derfor kan jeg jo godt se, at der er forskelle i dét papir i forhold til det tidligere papir. Så bliver det papir så undersøgt: Hvad ligger der i de enkelte sætninger? Hvad mener Registertilsynet om det, osv.? Og inden alt det arbejde er gjort, bliver det ikke forelagt for mig til stillingtagen.

Men når det arbejde er gjort, går jeg i Retsudvalget og i Europaudvalget og orienterer om, hvad det betyder, og hvad regeringens holdning er til det.

Det arbejde er i gang nu: at få klarlagt det. Så det skal hr. Søren Søndergaard forstå på den måde, at regeringen ikke har taget stilling til, om det italienske forslag er tilstrækkeligt. Det, jeg har oplyst for Folketinget, er, at det efter det kendskab, jeg har til det i forhold til det spanske, er det anderledes, og det går i den rigtige retning. Om det er tilstrækkeligt, er vi ved at undersøge. Det er en nøje gennemgang, der bestemmer, hvilken stilling vi tager til det, og den proces er vi i gang med.

Min forventning er altså, at det her bliver drøftet flere gange i forskellige udvalg i Folketinget, inden vi når frem til det tidspunkt, hvor der skal tages endelig stilling. Så skal jeg nok sørge for, at der er et flertal i Folketinget bag den stilling, regeringen vil tage i det rådsmøde, hvor den endelige stilling skal meddeles.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg beklager at måtte forlænge debatten et øjeblik, men jeg synes, at den sidste tale, som justitsministeren holdt, giver meget godt udtryk for, hvorfor vi er nogle menige folketingsmedlemmer, som må være utrygge ved den måde, regeringen håndterer arbejdet med opbygningen af Europol på – utrygge med hensyn til, hvad det egentlig er, der kommer af forslag, hvad der diskuteres, hvad der fra dansk side muligvis gives en eller anden form for håndstilsagn til.

Når justitsministeren herfra ved indledningen af debatten i dag om dette beslutningsforslags skæbne kan sige, at der er væsentlige forbedringer i forhold til det spanske forslag, i det forslag, der nu er kommet fra det italienske formandskab, men ikke nærmere kan redegøre for, hvad de går ud på, og ikke nærmere har taget stilling til, hvad regeringen mener om de forslag, så synes jeg, vi er på utrolig usikker grund.

Derfor vil jeg blot spørge justitsministeren: Er det sådan, at vi kan få oversendt det forslag, så vi kan få en konkret debat om det italienske formandskabs forslag, så vi kan få fjernet den usikkerhed, som jeg synes justitsministeren her ved denne debat har givet anledning til?

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Som sagt er vi – eller mine medarbejdere – ved at gennemgå det, og Registertilsynet er ved at gennemgå det. Jeg skal nok give Folketinget en grundig orientering om det forslag, når jeg har fået en gennemgang af papiret, så jeg kan se, hvad det rent faktisk indeholder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 66:

Forslag til folketingsbeslutning om tvangsmæssig medicinsk kastration af voldtægtsforbrydere m.fl.

Af Pia Kjærsgaard (DF) m.fl.
(Fremsat 9/1 96).

Første næstformand (Ivar Hansen):

I forslaget til folketingsbeslutning er fru Pia Kjærsgaard opført som ordfører for forslagsstillerne. Dette hverv er under debatten overtaget af hr. Kristian Thulesen Dahl.

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling**Justitsministeren (Bjørn Westh):**

Jeg er sikker på, at der er enighed om, at voldtægt og andre seksualforbrydelser så vidt muligt må forhindres, og det gælder ikke mindst, når det er børn, der udsættes for seksuelle overgreb.

Som jeg tidligere har meddelt Retsudvalget, overvejer jeg for tiden, hvilke initiativer der kan tages på dette område, bl.a. i form af en forstærket behandlingsindsats. Jeg forventer i løbet af marts måned at kunne fremsætte et lovforslag herom i Folketinget.

I beslutningsforslaget fra Dansk Folkeparti foreslås det, at der indføres adgang til en tvangsmæssig medicinsk kastration af personer, der har begået grove seksualforbrydelser. Jeg mener ikke, at det er den rette vej at gå, og jeg kan derfor ikke støtte forslaget.

Det er der flere grunde til. For det første kan den medicinske behandling ikke stå alene. Som det har været fremme i pressen for nylig, har man i Anstalten ved Herstedvester i de senere år haft gode resultater med at behandle personer, der har begået grove seksualforbrydelser, med medicinsk kønsdriftsdæmpende behandling, den såkaldte medicinske kastration.

Behandlingen består imidlertid i meget høj grad også af samtalerapi. Det er nødvendigt, fordi de kriminelle i vidt omfang lider af psykiske forstyrrelser og afvigelser, og sådanne problemer kan ikke løses blot ved medicinsk behandling.

Samtalerapi kan ikke gennemføres ved direkte tvang, og jeg tror ikke på, at tvungen medicinsk kastration er den rette fremgangsmåde med hensyn til at motivere de kriminelle til at indgå i denne del af behandlingen.

For det andet kan man stille spørgsmål om, i hvilket omfang en sådan adgang til tvangsmæssig medicinsk kastration vil blive brugt i praksis. Jeg tror, at man ville være meget tilbageholdende med dette alvorlige indgreb i et andet menneskes integritet og selvbestemmelsesret.

Fra 1935 til 1967 var der mulighed for ved dom at bestemme kirurgisk kastration som en tvangsmæssig foranstaltning over for visse farlige seksualforbrydere. Afskaffelse af disse regler skete bl.a. med den begrundelse, at sådanne indgreb ikke var stemmende med principperne for straffelovgivning i et moderne retssamfund.

I praksis blev der heller aldrig afsagt dom til tvangskastration, og jeg tror, at tilbageholdenheden ville være endnu større i dag, selv om der i givet fald kun ville være tale om et medicinsk indgreb.

Hvad der derimod forekom i praksis i disse år, var, at seksualforbrydere anmodede om og fik foretaget kastration efter reglerne om frivillig kirurgisk kastration. En sådan frivillig kastration kunne nemlig give mulighed for at blive prøveudskrevet fra forvaring.

Noget lignende forekommer i dag med hensyn til medicinsk kastration. Hvis lægerne skønner, at den kriminelle vil være farlig på fri fod uden kønsdriftsdæmpende behandling, vil de kunne fraråde prøveudskrivning fra forvaring, og det vil kunne virke motiverende med hensyn til at indgå i behandling. Det indgår derfor som et af elementerne i de overvejelser, jeg gør mig om initiativer på området, og om der kan være behov for at forbedre mulighederne for behandling og motivere de dømte til at underkaste sig behandling. Også mulighederne for en mindre udvidelse af adgangen til at idømme forvaring i disse sager om grove seksualforbrydelser indgår i overvejelserne.

Endelig vil jeg pege på, at der kan rejses spørgsmål om, hvorvidt det er rigtigt ud fra etiske synspunkter at tvangsbehandle mennesker, der ikke er ude af stand til at handle fornuftsmæssigt. Normalt tvangsbehandler vi jo kun personer, der på grund af sindssygdom el.lign. ikke selv kan træffe rationelle beslutninger. Jeg har da også forstået, at læger har sat spørgsmålstegn ved, om det er i overensstemmelse med de lægeetiske regler at anvende direkte tvang på dette område.

Konklusionen er altså, at jeg ikke kan støtte beslutningsforslaget fra Dansk Folkeparti. Men jeg er enig i, at der er behov for at se på mulighederne for at forhindre seksualforbrydere i at fortsætte med kriminalitet af denne art, når de bliver løsladt efter at have udstået deres straf, og jeg vil som sagt i løbet af kort tid fremsætte nogle forslag med initiativer på dette område.

Poul Qvist Jørgensen (S):

Det er et ubehageligt beslutningsforslag, som Dansk Folkeparti her har fremsat.

For det første er der så mange uunderbyggede påstande blandt argumenterne, at det er vanskeligt at se noget sagligt grundlag for forslaget. Dansk Folkeparti henviser i bemærkningerne bl.a. til nogle anonyme eksperter, der skulle sige god for forslaget; disse eksperter ville jeg egentlig gerne ved lejlighed se nogle navne på. Tillige skriver man ligeud, at justitsministeren har været helt passiv på området. Dette er urigtigt, men det passer jo ikke rigtig ind i Dansk Folkepartis verdensbillede, at man handler velovervejede og velunderbyggede, inden man tager initiativer af en så drastisk karakter som dem, partiet her har foreslået.

For det andet er der hele forestillingen bag forslaget. Vi har for få år siden fået kastet lys over en af de største medicinske fejltagelser, sundheds- og socialvæsenet nogen sinde har begået, nemlig den tvangsmæssige og samlebåndsagtige fysiske kastration af personer, der helt op i 1960'erne, jeg tror til 1967, var i den daværende særforsores varetægt. Da var der overgreb, der også havde sine rødder i en racehygiejnisk tænkning, som vi ellers er blevet forskånet for i større udstrækning her i Danmark.

Den slags middelalderlige og gammeltestamentlige overvejelser, men uægtelig også af og til meget populære ideer, overlader Socialdemokratiet gerne til Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet, der jo tidligere har været inde på tankerne, når der har været drøftet sædelighedsforbrydelser.

Vi tror ikke på, at forbrydelserne vil blive færre eller mindre grove, når der foreligger denne trussel om tvangskastration. Vi mener, man skal omgås denne mulighed med varsomhed og i stedet satse på at gøre en yderligere forebyggende indsats fulgt op af psykologisk behandling.

For mig er der ingen tvivl om, at vi med alle vores sagkyndige og vort veludbyggede netværk vil kunne nå frem til flere personer, der kunne hjælpes, før det kommer så vidt, at der sker overgreb mod andre mennesker. Ligeledes tror vi på, at for de heldigvis ganske få, der begår disse skrækkelige og meget konsekvensfyldte forbrydelser, er det muligt ad terapeutisk vej at nå frem til en frivillig medicinsk behandling af længerevarende karakter, og i de groveste tilfælde vil jeg bestemt ikke udelukke, at

motivationen må ledsages af et pres, f.eks. at det gøres til en betingelse for løsladelse.

Disse muligheder må vi se på enten i forbindelse med dette beslutningsforslag eller med det lovforslag, vi kan forvente, og som vi netop har hørt om fra justitsministerens side.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Forbrydelser af den art, som beslutningsforslaget beskriver, tager alle skarpt afstand fra, og sådanne forbrydelser bør selvfølgelig straffes hårdt. Problemet er blot, at vi har set, at den slags kriminelle er blevet prøveløsladt uden hensyn til, at det er syge mennesker, der løslades, hvorefter de går ud og begår en tilsvarende forbrydelse igen.

Som det er i dag, kan man uden nogen form for ekstralovgivning medicinere disse syge mennesker som led i en prøveløsladelse, såfremt de er dømt en tidsbestemt forvaringsstraf.

Men problemet er de mennesker, der får en tidsbestemt straf. Her har ministeren et meget stort ansvar, for det, vi ser i dag, er, at kriminalforsorgen fuldstændig har taget magten og bøjer reglerne efter forgodtbefindende.

Hvis ministeren havde magt, som han har agt, kunne han gribe ind og meddele kriminalforsorgen, at seksualforbrydere skal der tages særlig vare på. Ingen bør prøveløslades uden en forudgående undersøgelse, og man bør efterfølgende holde nøje øje med deres gøren og laden – med kontrol osv.

Næsten alt, hvad der foregår i kriminalforsorgen, sker pr. automatik, og den bruger sine ressourcer på fangernes udenlandsferie og lignende ting. Det er helt uacceptabelt og dybt krænkende for retsbevidstheden.

Må jeg give justitsministeren det råd, at han nu går herop og gør op med den politik, som hr. Bjørn Elmquist står for, nemlig at man tilgodeser de kriminelle til skade for retsrafne borgere.

Den retspolitik, som De Radikale står for, har i visse sammenhænge ligget langt fra justitsministerens udtalelser, så Venstre ønsker, at ministeren i dag her fra talerstolen overbeviser os om, at fra nu af skal der strammes op i kriminalforsorgen, således at dette beslutningsforslag bliver helt overflødig.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Lige for at opklare en misforståelse: Det er sådan i dag, at hvis man har fået en tidsbestemt straf, kan man sætte behandling osv. som betin-

gelse for prøveløsladelse. Hvis derimod en forbryder ikke vil i behandling, kan han sidde tiden ud, og så kan man ikke gøre noget.

Sådan er reglerne. Det kan godt være, fru Inge Dahl-Sørensen sidder og ryster på hovedet, men jeg kan altså ikke gøre for, at reglerne er sådan. En af de vanskeligheder, vi står med i øjeblikket, er, at folk ikke vil se deres forbrydelser i øjnene – og det er der mange af dem her, der ikke vil – og så kan de, som det er i øjeblikket, unddrage sig behandling ved at sidde tiden ud.

Det er bare lidt vigtigt, vi ikke forplumrer denne ende af debatten, så det sædvanlige vrøvl i Venstres noget kaotiske retspolitik også kommer til at overtage denne del af debatten, som er svær nok.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Nu skal man ikke rette bager for smed. Det var hr. Poul Qvist Jørgensen, der sagde, at man kan knytte visse vilkår til en løsladelse af disse personer.

Det, som fru Inge Dahl-Sørensen sagde, var, at der har været eksempler gennem tiderne, hvor ministeren har ansvaret for, at man i forbindelse med en prøveløsladelse ikke har forlangt, at den skete på de vilkår, som kunne have forlangt.

Lad være med at rette bager for smed, eller lad være med at rette fru Inge Dahl-Sørensen for hr. Poul Qvist Jørgensen!

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg synes allerede nu ved behandlingen af dette beslutningsforslag, at man kan se de skillelinjer, som jo desværre er i dansk retspolitik, nemlig på den ene side dem, der har offeret som udgangspunkt og siger, at vi skal gøre noget i præventiv retning for at komme offeret til hjælp, så gentagen kriminalitet og sexforbrydelser, specielt mod mindreårige, ikke sker. Det er et udgangspunkt.

Et andet udgangspunkt er at sige, at den kriminelle skal have vejledning og behandling, men at behandlingen skal være frivillig, fordi der er nogle etiske problemer at tage hensyn til over for den syge person, som nu har begået disse sexforbrydelser mod mindreårige.

Jeg synes, det er to vidt forskellige udgangspunkter, og jeg er glad for, at jeg kan slutte mig til førstnævnte kategori, tage offerets udgangs-

punkt og sige, at der skal ikke være barmhjertighed over for folk, der begår gentagne sexforbrydelser over for mindreårige.

Det kan jeg forstå at bl.a. hr. Poul Qvist Jørgensen åbenbart ønsker, for, som han sagde her fra talerstolen, mener hr. Poul Qvist Jørgensen, det er et ubehageligt forslag, vi behandler i dag.

Jeg må nok sige, at når vi har debatten ude i offentligheden og der er nogle eksempler på de her meget, meget alvorlige ting, som det var tilfældet i september måned 1995, er Socialdemokrater og endda også folk fra andre partier, der jo normalt desværre indtager det for mig at se forkerte standpunkt, ude i pressen med, at man skal stramme kursen, og at det er nødvendigt at gøre noget.

Men når forslaget kommer til behandling her i Folketingssalen, er man tilbage i den vante gænge. Det synes jeg er for slapt. Jeg synes, det er for ærgerligt, at man ikke på den måde kan følge det op på de tidspunkter, hvor der reelt er problemer på dette område, og hvor det kommer ud i pressen.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg synes ikke, det er noget specielt godt forslag. Jeg synes, det er klart, så der er ingen tvivl om, hvad man mener, og det er godt nok. Men når jeg siger, at det ikke er et særlig godt forslag, er det først og fremmest på grund af de manglende begrundelser i bemærkningerne til forslaget. Det er et meget vidtgående forslag, og så synes jeg, det er lidt urimeligt, at man spiser Folketinget af med 15 linjer på et A4-ark – 15 linjer – som begrundelse for en meget stor og meget afgørende ændring, som måske er relevant. Er det virkelig nok?

Gad vide, hvad en elev på Kalbyrisskolen i Næstved, der afleverede en stil om emnet på 15 linjer, ville få i karakter af sin klasselærer. Det ville nok blive: Dumpet.

Men lad mig så vende mig væk fra, at jeg synes, at bemærkningerne er for dårlige, for det giver ikke udgangspunkt for den debat, som jeg synes er væsentlig. For os i Det Konservative Folkeparti er der ingen tvivl her, vi er selvfølgelig på ofrenes side, og det tror jeg i virkeligheden de fleste er.

Det er nogle utrolig ubehagelige, væmmelige, afskyelige forbrydelser og kriminelle handlinger, vi snakker om, og dem, de går ud over, vil jo tit resten af deres liv om ikke fysisk så i hvert fald psykisk være præget af oplevelsen.

Vi har jo en strafflov, der giver mulighed for, at den slags kriminelle, hvis man vurderer, at de ikke er egnet til almindeligt fængsel, kan idømmes forvaring; det er § 70 i straffeloven.

Men hvad er det for kriterier, der skal være opfyldt? Det første er, at den pågældende skal være skyldig i en alvorlig sædelighedsforbrydelse, og står der i loven, der skal være nærliggende fare for andres liv eller helbred, hvis han igen kommer på fri fod. Nærliggende fare! Det vil altså sige, at alle de, som man kan sige om, at der bare er en rimelig stor fare, men at den ikke er helt nærliggende, bliver sat i almindeligt fængsel, og 3 eller 4 år efter bliver de så sat på fri fod igen. Der har vi jo set eksempler, desværre mange eksempler, på, at der så er nogle, der går ud og gør nøjagtig det samme en gang til og altså skader et andet menneske for livet og tit et menneske, der først er i starten af sin udvikling. Det problem mener vi er relevant, og det var derfor, jeg sagde, at forslaget var klart nok.

Hvad kan vi så gøre ved det? Den konservative holdning er, at hvis der bare er én, hvad man kunne kalde begrundet risiko for, at en sædelighedsforbryder vil fortsætte sine ugerninger, mener vi, at det er relevant at overveje, om der skulle være mulighed for at bruge tvungen medicinsk kastration i stedet for et fængselsophold, for vi mener, at det er meget betænkeligt for ikke at sige uansvarligt at sende ham ud igen, når vi ved, at der er en relevant risiko for, at han laver nøjagtig det samme igen.

Når det er sagt, er vi også glade for det, ministeren nu siger, nemlig at der i marts måned vil komme et forslag, og det vil vi godt se, før vi tager endelig stilling til det her, for jeg forstod på ministeren, at det ville lægge op til, at der kunne anvendes forvaring i et større omfang end hidtil og gøres en øget behandlingsindsats, og at det altså vil være et forslag, hvor der nok også kommer en række af de bemærkninger, som jeg synes jeg savnede i dag i Dansk Folkepartis forslag.

Så meldingen i dag er, at vi i udvalget vil lytte meget opmærksomt til alle de svar, vi får på de spørgsmål, vi stiller. Vi vil se på ministerens forslag, og først når vi har det hele samlet, vil vi tage endelig stilling til, om det her er den bedste mulighed for at forhindre det, som vi er helt enige med forslagsstillerne i, nemlig at den slags kriminalitet skal bekæmpes bedre, end den bliver i dag.

Margrete Auken (SF):

Jeg er glad for, at den konservative ordfører ikke hoppede på den med, hvem der holder med ofrene, og hvem der holder med krænkerne. Det er vist et af de tilfælde, hvor jeg tror, at alle holder med ofrene. Det kan indimellem være et problem, at ingen holder med krænkerne, for de er meget ofte i en forfærdelig situation. Folk, der forgriber sig på børn, er jo elendige mennesker, som har det elendigt. Der er ingen, der gør det, fordi de gerne vil forgribe sig på børn.

Et af problemerne med krænkerne er, at de simpelt hen fortrænger, at de har gjort det. De vil ikke kunne genkende det, hvis man bare siger til dem, at de har gjort sådan. De vil nægte det, hvis de er uden for behandling. Det var tilfældet med den sag, vi havde sidste år. Det var en, som simpelt hen havde, hvad man kunne kalde et blackout: »Det kan ikke være mig, der gør så forfærdelige ting som det, der er blevet gjort her.«

Voldtægtsforbrydelserne er nok en anelse anderledes i nogle situationer, men jeg tror, at hvis man bare graver et spadestik længere ned, vil man se det samme mønster, nemlig at det er mennesker, der er i en meget elendig situation, og som også har brug for, at vi tænker dem med ind.

I den bog, som sexologen overlæge Preben Hertoft udgav sidste år, der hedder »Den rebel-ske Fugl«, er der et essay om ofre og krænkere. Der står følgende: »Hvad vi skulle afsky, det er ikke synderen, men synden«, skrev den norske præst og sociolog Eilert Sundt allerede i 1855, og så følger Preben Hertoft til, at det behøver man ikke at være præst for at vide.

Så vil jeg yderligere føje til, at det håber jeg sandelig ikke, man behøver at være præst for at vide, for så er det slemt. De fleste andre skulle også gerne vide, at det, det drejer sig om her, er, hvordan vi kan være et anstændigt samfund, hvor alt skal gøres for ofrene – og dér tror jeg ikke en gang der bliver gjort nok i øjeblikket – men hvor vi faktisk også kan gøre noget for krænkerne, hvis vi vil, og ikke bare siger, at nu skal de spærres inde eller kastreres; begge dele er i en eller anden grad tidsubestemt.

Rundt omkring i Tyskland, i USA og også i Danmark er der sexologer, der arbejder med det. Det er begrænset i Danmark, bl.a. fordi, og det vil jeg godt sige til justitsministeren, at et af vores problemer er, at vi siger psykiatrisk behandling og psykologisk behandling, men det er sexologisk behandling, der skal til.

Det skal altså være folk, der har forstand på tingene. Der er mange psykiatere, der ikke har forstand på disse problemer, og det viser sig, at dér, hvor man har de gode resultater, er dér, hvor man har en reel sexologisk behandling. Der løber et forsøg i Tyskland nu, hvor man har et godt resultat i 60 pct. af de tilfælde, der har været med i det. Det drejer sig altså om 125 danskere, der har været henvist til behandling, og der var 15 pct., der ikke var motiverede, og ganske få, der faldt fra, men af resten, der modtog tilbudet, var der som sagt 60 pct., der fik gode resultater. Det er faktisk et vigtigt resultat at have med i det her, og det er et tal fra Preben Hertofts bog, som jeg også synes vi skal huske.

Det problem, vi så står med sådan rent retspolitisk, er, at vi skal have fundet ud af, hvordan vi får den modstand, som jeg tror at i hvert fald flertallet i Folketinget deler, mod tidsubestemte straffe til at hænge sammen med, at vi skal have folk i behandling, som meget ofte ikke erkender, at de har et problem. Vi skal også vide, tror jeg, at justitsministeren, kriminalforsorgen osv. er enige i, at den medicinske behandling står dårligt alene. Jeg tror nu også, at ministeren fik sagt, at det er vigtigt, at den kombineres med en terapi, og jeg vil føje til, at Herstedvester altså har noget af det.

Der kan faktisk gøres betydelig mere, hvis man er interesseret i det, og vi skal tænke på, at de mennesker, der sidder inde for disse forbrydelser, er bunden af bunden af bunden. Når man snakker om stærke og svage fanger, så er de, der har gjort børn fortræd, dem, der virkelig bliver trådt ned, og dem, som alle hader.

Man forstår godt, at det er sådan, men det ville dog være dejligt, hvis vi kunne få de mennesker lempet tilbage til samfundet, sådan så de får ligedannet sig med samfundet og vi ikke har ligedannet samfundet med forbryderne, for nogle gange, når jeg hørte noget af den tone, der i hvert fald er i Dansk Folkepartis ordførers indlæg, har jeg altså en fornemmelse af, at det nu gælder om at få samfundet til at ligne forbryderen. Først når vi er lige så infame, som forbryderen har været, er der noget ved det, men jeg kan altså fortælle Dansk Folkepartis ordfører, at i kapløbet om, hvem der først kan få tilfredsstillt hævnfølelsen, vil kriminalforsorg osv. altid blive taber i forhold til folket, hvis man først gav hævn tørsten frit løb.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Fru Margrete Auken starter sin ordførertale med at sige, at alle i Folketingssalen er på offerets side, men at der jo er nogle, der skal være på sexforbrydernes side, og derefter fortsætter fru Margrete Auken så med at være det i hele sit ordførerindlæg. Det synes jeg siger lidt om det, som jeg også var oppe at sige noget om før, nemlig den skillelinje, der desværre er.

»Sexforbryderne gør det jo ikke af lyst. De er i en alvorlig situation.« Netop, og det er lige præcis derfor, vi skal gøre noget mere end det, vi gør i dag.

Jeg er da også ligesom hr. Helge Adam Møller opmærksom på, at ministeren har tilkendegivet at komme med nogle initiativer nu til marts, og jeg glæder mig da også til at se, hvad de initiativer kan resultere i. Dette beslutningsforslag når jo ikke at blive færdigbehandlet inden da, så det passer fint med, at vi kan tage det ind i en samlet overvejelse, og det vil vi meget gerne være med til.

Den medicinske kastration er jo netop det, der kan være med til at dæmpe den sexlyst, der giver de sexfantasier, som er udgangspunktet for disse forbrydere. Det glemmer fru Margrete Auken fuldstændig i sit ordførerindlæg. På Herstedvester, som fru Margrete Auken selv fremhæver, er der ifølge den omtale, der også var i september måned, ca. 20 personer, som er medicinsk kastrerede, og den pågældende overlæge fra Herstedvester, som har med dem at gøre, udtaler, at de ikke, før behandlingen blev igangsat, var i stand til at føle medfølelse med deres ofre. De var slet ikke i stand til at erkende, hvad det var, de havde gjort, men netop denne behandling gjorde, at de havde mulighed for det, så de, når de eventuelt senere blev lukket ud, ikke havde denne trang.

Så netop fru Margrete Aukens udgangspunkt burde da medføre, at hun så alvorligt på muligheden af at indføre medicinsk kastration af flere sexforbrydere, men jeg kan forstå, at fru Margrete Auken altså ønsker, at der skal være nogle på sexforbrydernes side, og så kan fru Margrete Auken lige så godt tage det parti.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Problemet er for alvorligt til, at man kan færdes på det niveau, som det foregår på fra hr. Thulesen Dahls side. Jeg sagde før, man ikke behøvede at være præst for at forstå det her, men jeg

kan godt se, at det ikke er alle, der begriber, hvad der bliver sagt, når man udtaler sig lidt mere nuanceret.

Så lad det være det. Jeg tror, at jeg vil lade hr. Thulesen Dahl køre sit smådrengeløb helt for sig selv.

Henrik Svane (RV):

Fra tid til anden kommer debatten op om, hvilke initiativer vi fra samfundets side kan tage for at hindre personer, der har begået alvorlig sædelighedskriminalitet, i at gentage ugerningerne, og dette, hvad enten det er voksne eller børn, der har været udsat for denne nedgørende, utilstedelige behandling.

Det Radikale Venstre er naturligvis interesseret i at være med til at søge disse ugerninger minimeret, blot ikke ved tvangsmæssig kastration.

I perioden 1935-67 fandtes der i lovgivningen hjemmel til at dømme visse farlige seksualforbrydere til kirurgisk kastration som en tvangsmæssig foranstaltning. Denne mulighed blev imidlertid aldrig anvendt.

Det er ikke Det Radikale Venstres opfattelse, at der i befolkningen er et ønske om at indføre nye skærpede tvangsmæssige muligheder. Gennem flere år har dømte og indsatte sædelighedsforbrydere periodisk været behandlet med præparatet decapeptyl, og vores viden om stoffets langtidsvirkninger er så begrænset, at man af disse usikkerhedsgrunde bør afstå fra at bruge stoffet gennem længere tid, indtil nødvendige undersøgelser har klarlagt bivirkninger.

Dette forhold sætter fokus på et yderligere problem med indsatte sædelighedsforbrydere, der risikerer at fastholdes på ubestemt tid, dersom de ikke frivilligt indlader sig på en medicinsk behandling med decapeptyl.

Der er således al mulig grund til at forstærke diskussionerne i Retsudvalget og med ministeren om, hvorledes vi kommer videre med disse spørgsmål. Vi ser derfor frem til, hvilke initiativer ministeren vil fremkomme med for at styrke indsatsen på dette område.

Lad mig så til slut minde om, at den gruppe mennesker, vi her taler om, seksualforbryderne, som hører til taberne i samfundet, naturligvis skal behandles med al den rimelighed og retssikkerhed, der gælder for alle borgere i vores land.

Konsekvensen er helt klar: Det Radikale Venstre kan ikke tilslutte sig forslaget fra Dansk Folkeparti.

Tom Behnke (FP):

Voldtægt og andre seksualforbrydelser er de værste overgreb på andre personer. Personlig har jeg intet tilovers for de mennesker, der overhovedet kan finde på at begå voldtægt eller lignende, og så er jeg egentlig mere eller mindre ligeglad med årsagen til, at de gør det. Det er så grusom en kriminel handling og for mig at se en af de allerværste forbrydelser, man overhovedet kan begå, og derfor er jeg også klar til, at man bruger de midler, der er nødvendige, for at forhindre, at disse forbrydelser gentages.

Justitsministeren har lovet, at vi inden for kort tid vil se nogle initiativer fra ministerens side, der skal gå i retning af at forebygge og forhindre seksualforbrydelser, og jeg glæder mig meget til at se, hvad ministeren har i posen, hvilke initiativer ministeren vil komme med, hvad det er, ministeren i stedet kan lægge på bordet, når ministeren ikke vil støtte forslaget her. Det er jo ganske interessant, og det kan være, at vi når at få lov til at se det, inden dette beslutningsforslag kommer til endelig afstemning.

Udgangspunktet må være, at man stiller sig selv spørgsmålet: Hvorfor straffer vi folk, der begår kriminelle handlinger? For mig at se er svaret, at det gør vi bl.a., for at de pågældende mennesker ikke skal gøre det igen, og for at andre ikke skal gøre det; altså den præventive virkning. Men spørgsmålet er, om specielt det, at man fængsler, for at en person ikke igen skal begå den samme forbrydelse, overhovedet hjælper mod disse voldtægtsforbrydere og seksualforbrydere, som gør det på grund af sygelige tendenser. Svaret må være, at det ikke hjælper alene at sætte dem i fængsel.

Naturligvis skal de pågældende mennesker i fængsel, men der må noget mere til. Der skal behandling til, hvis man vil nå målet om, at vi straffer, for at den pågældende person ikke skal gøre det igen.

Den form for behandling, der så skal til, kan være alsidig og mangesidet. én af de sider er bl.a. en medicinering, der gør, at de forskellige drifter og lyster bliver nedsat eller måske helt fjernet.

Men spørgsmålet er så til forslagsstillerne – for jeg er enig med hr. Helge Adam Møller i, at det forslag, vi har foran os, er ganske, ganske svagt begrundet – hvad man ved om den medicinering, som man kender til i dag. Hvor længe varer medicinen? Varer en medicinering 1 dag, 1 uge, 1 måned, 1 år eller 10 år? Det er jo ret relevant at vide, for hvis man vil noget med

denne tvangsmæssige medicinering, skal den vel være hele livet, og hvis det er noget, der skal foregå på livstid, hvordan vil man så resten af en persons liv sikre, at vedkommende får sin medicin? Hvis det er noget med, at det skal foregå hver uge, er det jo et ret groft indgreb, kan man sige; hvis det er noget, der skal ske hvert 10. år, er det måske mindre groft.

Men det første spørgsmål er altså: Hvor længe virker denne medicin?

Det andet spørgsmål er: Hvad vil man gøre, hvis personen udebliver fra at få fyldt depoterne op igen? En person, der er i medicinsk behandling, skal ind og have fyldt depoterne op, når medicinens virkeperiode er gået. Hvordan vil man sikre sig det, og hvad nu, hvis personen udebliver? Hvad er det for tvangsmæssige foranstaltninger, som forslagsstillerne forestiller sig, man skal tage i brug? Der står tvangsmæssig medicinering. Hvad er det for en tvang, man ønsker at bruge? Hvad er det for en tvang, man er villig til at bruge?

Det er nogle af de spørgsmål, som jeg synes skal afklares, inden man kan forholde sig helt seriøst til forslaget.

Men intentionerne og ideerne om en eller anden form for medicinering, der gør, at disse personer lader være med at begå disse forbrydelser, støtter vi fuldt ud i Fremskridtspartiet, og vi ser frem til en konstruktiv udvalgsbehandling, og vi ser også positivt på forslaget. Men der er mange ubesvarede spørgsmål.

Søren Søndergaard (EL):

Hvis man har en meget enkel holdning til spørgsmålet om sædelighedsforbrydelser mod børn, kan man sikkert også finde en meget enkel løsning: Forbrydere er forbrydere, og forbrydere skal straffes hårdt. Og gør man ikke det, så er det slapt, som hr. Kristian Thulesen Dahl sagde.

Problemet er jo bare, at det ikke er så enkelt, idet det problem, vi har at gøre med her, er, at forbryderne selv er ofre – ikke i en eller anden abstrakt forstand, men ofte i en meget konkret forstand, idet mange af de mennesker, der gennemfører seksuelle forbrydelser mod børn, er mennesker, der selv er blevet seksuelt misbrugt i deres barndom, og en af konsekvenserne af, at man bliver seksuelt misbrugt, er jo netop, at man får et forstyrret forhold til et naturligt seksualliv, dvs. et seksualliv, som ikke er skadende for andre.

Derfor straffer man altså ikke bare forbryderen, men også offeret: Forbryderne er ofre, og

ofrene bliver forbrydere. Det er det, der er det egentlige problem i denne debat.

Vi støtter ikke forslaget om tvungen kastration, og det gør vi ikke af flere grunde, bl.a. af den grund, at konsekvenserne er ukendte. Jeg vil her henvise til et brev, som Sundhedsstyrelsen har sendt som et svar på en række spørgsmål, der er stillet gennem Retsudvalget, og hvori man bl.a. skriver:

»Sammenfattende kan Lægemedlafdelingen ikke afvise, at langtidsbehandlingen med Decapeptyl og andre GnRH-agonister kan bevirke irreversibel påvirkning af testikelfunktionerne.«

På godt gammeldags dansk betyder det, at man ikke kender langtidsvirkningerne, og det vil sige, at det forslag, der er tale om her, er et forslag om at foretage medicinske eksperimenter på en gruppe af mennesker, der selv har været ofre. Det kan Enhedslisten ikke støtte.

Men samtidig er det klart, at Enhedslisten absolut kan støtte, at man gør alt for at bryde den onde cirkel, som eksisterer mellem forbrydere og offer og offer og forbryder, og dér mener vi, det er helt andre steder, man skal rette blikket, end mod tvungen kastration. Vi mener bl.a., at man skal se på erfaringerne fra Canada, hvor samtalerapi indgår som et centralt led i behandlingen, og hvor det netop handler om at nedbryde den facade, som det oprindelige offer stiller op foran sig selv, og som er medvirkende til at fortrænge, at vedkommende gør andre til ofre.

Vi har gennem Retsudvalget stillet en række spørgsmål om, hvordan behandlingen foregår i Danmark, og vi har flere på tapetet, og vi glæder os til at se det initiativ, som kommer fra Justitsministeriet, og vil i den forbindelse selvfølgelig også fremlægge vores præcise forslag.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Et flertal af ordførerne har her fra talerstolen ikke andet så i hvert fald klart givet udtryk for, at de for det første finder, at det er ganske forfærdeligt, at der sker sexforbrydelser, og for det andet, at der skal tages nye initiativer i kampen mod disse forbrydelser, specielt i gentagelsestilfælde. Når der er tale om overgreb mod børn, er det, der foregår, naturligvis særlig bekymrende – i den forstand, at man kan bekymre sig for, om indsatsen for, at der skal gøres noget og føres en skrappere kurs, er til stede.

Spørgsmålet er så, hvad man skal gøre, og dér er den ene mulighed, som har været diskuteret, i

højere grad at gøre brug af tidsubestemte forvaringsdomme, hvor der er mulighed for behandling. Men muligheden for øget brug af tvungen behandling, herunder som nævnt i beslutningsforslaget medicinsk kastration, har også været diskuteret. I dag er den ordning jo i en række tilfælde frivillig, når der ikke er tale om tidsubestemte forvaringsdomme.

Derfor mener vi fra Dansk Folkepartis side, at man i højere grad skal gøre brug af denne mulighed for at dæmpe den sexlyst, som giver anledning til disse forbrydelser hos disse forbrydere.

Jeg er enig med ministeren i, at en sådan behandling ikke kan stå alene, og at en sådan behandling sagtens kan følges op af andre initiativer. Men det, der er afgørende for os i Dansk Folkeparti, er, at der nu sættes langt hårdere og langt mere konsekvent ind over for disse forbrydere, end tilfældet er i dag, og at det derfor ikke gøres til en frivillig sag, om man ønsker medicinsk kastration, men simpelt hen til et led i den behandling, som man skal have for at komme ud af den onde cirkel, som disse forbrydere, som det har været nævnt, kan befinde i.

Det er selvfølgelig rigtigt, at det også er et etisk problem, som vi naturligvis kommer til at diskutere; det er jeg fuldt bevidst om, herunder naturligvis også, om det specielt er et etisk problem i forhold til offeret eller det specielt er et etisk problem i forhold til den kriminelle. Og vores udgangspunkt er, at vores største bekymring angår offeret, og i det omfang vi overhovedet kan tage initiativer, der begrænser antallet af ofre på dette område, skal vi gøre det, og dér mener vi som sagt, at dette er et initiativ, som burde kunne samle flertal her i salen.

Men under debatten her i dag har vi selvfølgelig også noteret os, at ministeren har tilkendegivet, at der i marts måned vil komme et initiativ fra regeringens side på dette område, og derfor skal jeg allerede nu meddele, at vi selvfølgelig er indstillede på, at dette beslutningsforslag ikke kommer til anden behandling her i salen, før vi har set ministerens initiativ, så det kan indgå i en samlet overvejelse. Det er ikke afgørende for os at få flertal for vores eget forslag. Det, der er afgørende for os, er, at der bliver taget nogle skrappe initiativer på det her område, og hvis der kan skabes flertal for ministerens forslag, vil vi selvfølgelig ikke stå i vejen for det, men der skal ske noget.

Så vil jeg henvende mig til de enkelte ordførere:

Først vil jeg sige til hr. Poul Qvist Jørgensen, at jeg egentlig står fuldstændig uforstående over for den kolossale stilforskel, der jo var på hr. Poul Qvist Jørgensens indlæg og ministerens indlæg, idet ministeren i det mindste tog det udgangspunkt, at der skulle gøres noget, og at der skulle gøres noget hurtigt, mens hr. Poul Qvist Jørgensen tog det generelle udgangspunkt, at det bare er et ubehageligt forslag, og så kunne man næsten ikke komme videre dér. Det synes jeg var overraskende, men jeg går selvfølgelig ud fra, at hr. Poul Qvist Jørgensen også stiller sig bag skrappe initiativer, om ikke andet så i hvert fald hvis ministeren fremsætter forslag om det.

Der var anderledes positive vendinger fra både Venstres ordfører, fru Inge Dahl-Sørensen, og De Konservatives hr. Helge Adam Møller.

Til hr. Helge Adam Møller vil jeg sige, at hvis bemærkningerne skal bedømmes som en stil i folkeskolen, kan hr. Helge Adam Møller selvfølgelig have ret i sine spådomme, men det skal de jo ikke. Problemet er for mig at se kendt, som det også er fremgået af debatten fra ordførernes side. Det er ikke en ukendt problemstilling; det er noget, der har været diskuteret i mange omgange, også her i Folketinget, og derfor er det klart, at mange af tingene vil være kendt for ordførerne, og det har selvfølgelig også noget at gøre med, i hvilket omfang man behøver at gøre brug af bemærkningerne for at forklare, hvad det handler om. Men jeg skal da gerne tage til mig, at hr. Helge Adam Møller ønsker sig mere dybtgående bemærkninger, når vi næste gang udfærdiger beslutningsforslag til behandling i Tinget.

Til Det Radikale Venstres ordfører vil jeg såmænd blot sige, at slutbemærkningen i ordførerindlægget var, at sexforbryderne hører til taberne i samfundet, og at det jo endnu en gang understregede de bekymringer, som flere i Folketinget specielt har for forbryderne, og dér vil jeg altså appellere om, at man i højere grad tager offerets udgangspunkt og nærer bekymringer for dem.

Så havde hr. Tom Behnke et par spørgsmål eller rettere sagt – så vidt jeg kunne vurdere – mange spørgsmål, og hr. Tom Behnke vil selvfølgelig få rig lejlighed til under udvalgsbehandlingen at stille spørgsmål og få svar. Men jeg skal sige, at ifølge det, der er forelagt mig, har en medicinering, hvis man foretager medicinsk kastration, en varighed på ca. 14 dage, og det kræver så, at man fortsætter medicineringen

så længe, som behandlingen skal fortsætte. Som det er oplyst for mig, er det sådan, at virkningen af de to hormonpræparater, som man indsprøjter for at få den effekt, som medfører den medicinske kastration, aftager i løbet af 14 dage, og så er det nødvendigt, at der sker en ny behandling.

Og når vi mener, at der skal ske tvungen medicinsk kastration, er det klart, at vi også mener, at de pågældende ved deres løsladelse er tvunget til at møde frem, og gør de ikke det, vil udgangspunktet for, at de kan bevæge sig frit i samfundet, være væk, og så er det klart, at man må vurdere, om disse personer skal indsættes igen og ikke være på fri fod, hvis de ikke ønsker at indgå i den behandling, som de har forpligtet sig til.

Det er således, sagen er oplyst for mig nu, og jeg håber selvfølgelig, at vi i højere grad kan få detaljerne frem under den udvalgsbehandling, der kommer, og så håber jeg som sagt, at Folketingets flertal vil indføre skrappe regler på dette område – enten i form af dette beslutningsforslag eller i forbindelse med de initiativer, som ministeren under debatten her i dag har tilkendegivet at han vil komme med.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det er fuldstændig korrekt, at man under udvalgsbehandlingen kan stille spørgsmål til ministeren, og at ministeren så kan svare på nogle faktuelle ting, men det havde været klædeligt, hvis forslagsstillerne, inden de havde fremsat forslaget, havde gjort sig nogle tanker om, hvad de vil med forslaget, og hvor langt de er villige til at gå, og at forslagsstillerne også havde undersøgt området, så de vidste, hvad det var, de fremsatte et forslag om. Det synes jeg ville have været klædeligt.

Der bliver ganske vist sagt, at man tror, at medicineringen varer i 14 dage, og det kan man jo tro. Men der er jo også noget med, at nogle af de bivirkninger, der er ved, at man indtager disse stoffer, varer langt længere, og det kunne man også diskutere.

Men der var to ting, som forslagsstillerne meget behændigt kom uden om:

Det ene var tvangselementet. Hvilken form for tvang vil man bruge? Hvilken form for tvang skal der til? Hvis en person efter løsladelse skal have fyldt sit medicindepot op hver 14. dag, men så udebliver, hvad så? Hvad er det, forslagsstillerne forestiller sig? Hvad er det for en

tvang, man så vil benytte for at indfange disse mennesker og fylde deres medicindepot op igen?

Det er altså et spørgsmål om tvangen. Hvad er det, forslagsstillerne forestiller sig? Hvor langt vil man gå? Det er ret afgørende for, om vi kan støtte forslaget hundrede procent, når vi når frem til andenbehandlingen.

Det andet er varigheden af tvangsmedicineringen. Er det på livstid, eller hvad? Hvis der skal være ræson i det, er det vel på livstid. Men er det realistisk at forestille sig, at man her i Folketinget kan vedtage en lov om, at nogle mennesker hver 14. dag resten af deres liv skal tvangsmedicineres, og hvad er det så for en tvang, man vil bruge i den forbindelse?

Så jeg synes, der er en række åbne spørgsmål, som jeg ikke kan spørge justitsministeren om, men som jeg er nødt til at spørge forslagsstillerne om, og det kan jeg ikke gøre i udvalget; det er jeg nødt til at gøre her i Folketingssalen.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu kan man jo gisne om hr. Tom Behnkes egentlige ærinde. Hr. Tom Behnke har jo tidligere været en meget ivrig fortaler for blandt andet et forslag som det foreliggende.

Men jeg kan da meddele hr. Tom Behnke, at det er korrekt, at den virkning, jeg nævnte, er aftagende, at det er korrekt, at den pågældende så skal have gentaget medicineringen, og at det er korrekt, at Dansk Folkepartis udgangspunkt er, at betingelsen for, at man kan bevæge sig frit i det danske samfund, jo netop er, at man møder op til denne behandling. Og hvis man ikke ønsker at gøre det, hvis man nægter det, så opfylder man ikke betingelserne for at bevæge sig frit i det danske samfund.

De mennesker, der kan risikere at blive ofre, ønsker vi at beskytte så meget, at vi siger: Hvis ikke den behandling, som er påbudt, følges, er betingelserne for, at den pågældende er på fri fod i det danske samfund, ganske enkelt ikke til stede, og så skal vedkommende indespærres igen. Det er vores udgangspunkt. Jeg kan forstå, at hr. Tom Behnke har visse betænkeligheder ved det, og det bekymrer mig, at han har det, men det har vi altså ikke i Dansk Folkeparti.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.15.

Mødet udsat kl. 12.13

Mødet genoptaget kl. 13.15

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 71:

Forslag til folketingsbeslutning om forsøg med etablering af et flugtsikkert fængsel.

Af Tom Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 25/1 96).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Det er kriminalforsorgens hovedopgave at gennemføre frihedsberøvelse og at fuldbyrde idømte straffe. Kriminalforsorgen skal derfor udøve den kontrol og sikkerhed, der er nødvendig for at fuldbyrde straffene. Det fremgår af Direktoratet for Kriminalforsorgens principprogram, men det fremgår også af principprogrammet, at kriminalforsorgens anden hovedopgave er at støtte og motivere de dømte til gennem personlig, social, arbejdsmæssig og uddannelsesmæssig udvikling at leve en kriminalitetsfri tilværelse efter afsoningen.

Ved gennemførelse af frihedsberøvelse vil der altså altid være tale om en afvejning af disse to hensyn.

Med hensyn til undvigelse over muren, som man kalder det, fra de lukkede fængsler og arresthusene er der set over en 10-års-periode ikke tale om nogen væsentlig stigning i det gennemsnitlige antal undvigelse. Ikke desto mindre har vi som bekendt på finansloven for 1996 ud over de midler, der normalt anvendes til bygningsvedligeholdelse, afsat ca. 6 mio. kr. til forbedring af den ydre fysiske sikkerhed.

Disse midler skal bl.a. anvendes til etablering af mikrobølgeanlæg i to fængsler, udbygning af eksisterende anlæg i to andre fængsler samt nye bevægelsesalarmer i et femte fængsel. Endvidere vil vi i et antal af fængslerne sikre portene ved hjælp af portspærrere. I flere af fængslerne vil kameraovervågning inden for og uden for murene blive forbedret, ligesom det indvendige hegn omkring gårdtursarealet på et af fængslerne udskiftes og forbedres. Og der er også andre forslag.

Spørgsmålet om at indrette særlig flugtsikrede institutioner har været drøftet med lederne af de lukkede fængsler. Disse drøftelser er mundet ud i, at lederne mener, at der kan være behov for yderligere flugtsikring over for to grupper af indsatte, nemlig dem, der på baggrund af tidligere flugter eller flugtforsøg må anses for stærkt undvigelsestruede, og dem, der må vurderes som særlig farlige.

Det er direktoratets opfattelse, at der maksimalt er tale om ca. 40 indsatte, som vil kunne henføres til gruppen af stærkt undvigelsestruede indsatte og gruppen af særlig farlige indsatte.

Spørgsmålet om oprettelse af en særlig flugtsikret afdeling indebærer da også nogle alvorlige problemer. Jeg kan nævne forråelse af miljøet, praktiske problemer, problemer med separering af fanger, problemer med hensyn til princippet om afsoning i nærheden af bopælen, ressourceproblemer m.v.

De videre overvejelser vedrørende særlig flugtsikrede afdelinger vil ske i forbindelse med direktoratets behandling af indstillinger fra arbejdsgruppen vedrørende stærke indsatte, som forventes afleveret til direktoratet inden for nogle få måneder.

Jeg vil dog også påpege, at såfremt den næste proces måtte resultere i en anbefaling om at oprette flugtsikrede afdelinger, vil det forudsætte indgående retssikkerhedsmæssige over-